

Sofie Carsten Niensens folkemødetale

Taler

Sofie Carsten Nielsen
Politisk leder for Radikale
Venstre

Dato

16. juni 2022

Sted

Allinge, Bornholm

”Jeg havde huset fuld af vind.”

Dén beskrivelse, den følelse, den har siddet i mig de sidste par uger - ikke som blæst, men som en frisk vind. Som en ny energi. Et nyt håb.

For sammen. Hold. At være på det samme hold.

Det er dén følelse, der har suset rundt i mig - som et hus fuld af vind.

Jeg tror, vi alle kender følelsen. Og ja, at vi står her, sammen på Folkemødet efter års fravær, det forstærker følelsen. Følelsen og rusen man kan få, når man er samlet - og sammen om noget.

Det er en befrielse, at vi kan mødes på den her måde igen. Det er frihed, at være samlet. Samlet for at tale om de udfordringer, vi står overfor. Samlet for at tale om, hvordan vi politisk tror på, vi bedst løser udfordringerne. Du er – folkets - møde, tilbage med varme dage.

Jeg tror, at det er noget helt grundlæggende i os mennesker – i os, som et folk. Der sker noget godt i os - der sker noget godt med os som samfund, når vi oplever, at vi er sammen.

Når vi oplever, at vi kan være sammen om at løse udfordringer. ”Jeg havde huset fuld af vind”, sang vi.

Vi sang også: ”Og lyset vælter pludselig ind. Det kommer gennem alle sprækker.” Det er sådan håb føles i mig. Håbet trænger ind alle steder. Men håbløshed kan også trænge sig ind. Og trænge sig på.

For ligesom følelsen af at være på samme hold, kan være brusende som Østersøen bag mig og mild som lyse sommernætter, så kan følelsen af, at være hver for sig, være både kold, stormfuld og til tider bidende. Kold, stormfuld og

bidende. ”Sådan er politik bare,” lyder det.

Og desværre tror jeg – nu igen forstærket, fordi det er ved at trække op til folketingsvalg i Danmark, at mange partiledertalere her fra scenen de kommende dage vil trække nogle fronter op, der måske slet ikke er så markante, som de udlægges. Som de blæses op.

Jeg tror, der vil blive sprængt kløfter, sådan at det ligner, at end ikke en bro kan binde vores problemer og løsninger sammen.

Der vil blive sprængt kløfter der ikke findes, men som skabes i bestræbelserne på at fremstå tydelig og forskellige fra de andre.

Jeg tror, vi kommer til at høre taler, der hver for sig vil forklare, hvorfor der særskilt er brug for mere blå politik i Danmark eller hvorfor der er brug for mere rød politik i Danmark.

Jeg tror, der er brug for begge dele. Og det tror jeg, de fleste danskere er enige i. Det er der i hvert fald nye målinger, der peger på.

Blå og rød politik er i Danmark hinandens forudsætninger. Det er det, vi har bygget alt det her på.

Alene det, at vi kan være her sammen. Vi lever i et samfund, de fleste misunder os. Ikke et samfund uden fejl. Men vi har, årti for årti udviklet det, så vi i dag altid har mulighed for at gøre noget. Forandre noget.

Det har vi råd til. Det er meget privilegeret.

Danmark er ikke Venstres værk. Eller DF's Dannebrog. Eller Socialdemokratiets succes alene. Danmark er Danmark, fordi vi har evnet at samarbejde på trods af, at nogen er røde, nogen andre blå.

Der er brug for blå politik, der sikrer flere mennesker i vores samfund, der kan og vil bidrage. Der er brug for, at det bliver mere attraktivt at arbejde – for alle. Der er brug for blå politik, der har insisterende fokus på frihed.

Der er brug for rød politik, der prioriterer at løse børn og unges mistrivsel.

Der er brug for rød politik, der har insisterende fokus på, at vi griber dem, der allermost har brug for en hjælpende hånd – uanset baggrund.

Og ja, der er fortsat brug for meget mere grøn handling – på tværs af rød og blå. Så, kære Danmark.

Skal vi fortsætte som vi plejer, eller skal vi turde tænke nyt – som vi har gjort før, igennem årtier og århundreder? Er det sundt, at vi udfordrer, at alting måske ikke skal blive ved med at være, som det er? Gør det Danmark bedre, for os – og for dem, der kommer efter os? Det tror jeg.

Og husk på:

- Engang var udgangspunktet, at jorden er flad.
- I 1914 havde kvinder ikke stemmeret.
- I 1950 mente man ikke, at rygning var farligt.
- I 1992 sagde Holger og konen nej til Unionen.
- I 1996 var det stadig lovligt at slå sine egne børn.
- I 2010 mente mange stadig, at klimakrisen ikke var menneskeskabt.
- I 2014 annekterede Rusland Krim – og de øvede angiveligt bare, da det buldrede med russiske kampfly i luftrummet over Folkemødet.

Med afsæt i eksemplerne får jeg lyst til at udlægge, at: I 2022 er kun en rød eller blå regering muligt.

Min pointe med eksemplerne er, at vi som samfund udvikler os. Vi forandrer os. Vi bliver heldigvis klogere. Vi udvikler vores politik. Skridt for skridt. Lov for lov. Investering for investering. Prioritering for prioritering.

Fælles for krigen i Ukraine og corona-håndteringen før det, er, at det er udefrakommende trusler, der hjalp os sammen. Men jeg tror altså også på, at vi kan samles om de udfordringer, der kommer indefra – for eksempel børn og unges mistrivsel. Det er der brug for. For dem er der også nok af – udfordringer, der kommer indefra.

Men i dag vil jeg gerne benytte muligheden, her på Folkemødets største scene, til at tale om et aktuelt emne der igen – i en nær fremtid - vil komme til at presse Danmark og Europa udefra. Det vil ske før eller siden. Ulykkeligt og desværre – og nok i et omfang, vi har svært ved at forestille os. Kan I huske billederne af flygtninge på de danske motorveje?

Grundlovsdag foreslog statsministeren en diskussion om en bred regering med både røde og blå partier. Det har jeg taget imod med kyshånd. Men jeg kan forstå på mediedækningen, at det aldrig kan lade sig gøre. Blandt andet, eller

måske særligt, på grund af udlændingepolitikken. Det er simpelthen en naturlov, lader jeg mig forstå.

Jeg læser i spalterne den analyse, at en regering over midten ikke kan lade sig gøre, blandt andet fordi Radikale Venstre altid kravler op i træet – ud på den øverste gren, når drøftelserne når til udlændingepolitikken. Jeg læser i spalterne, at vi angiveligt har et menneskesyn, der er ”hævet over andre” partiers.

Sikke noget vrøvl!

Og sagt mere direkte.

Det er forsimplet og forkert: At fordi vi, Radikale Venstre, ikke vil være med til at oprette en lejr i Rwanda, hvor Danmark kan flyve asylansøgere ned til, så evner Radikale Venstre ikke at være med til at bygge bro på tværs af rød og blå i dansk politik. Det er simpelthen forkert.

Vi er klar til at bygge den bro. Og det er forkert, at vi ikke er i stand til at samarbejde på tværs af rød og blå, fordi vi siger nej til Rwanda.

For at sige det direkte til de danske medier og kommentatorer: Det er en doven analyse. Det er en analyse, der ikke har læst regeringens forståelsespapir fra 2019. Og det er en analyse, der ikke har spurgt os i Radikale Venstre: Hvordan vil I så løse problemet?

Læser man forståelsespapiret vil man se, hvordan vi bakker op om en løsning. Her står:

”At løse flygtninge- og migrantkrisen kan kun ske i et internationalt, forpligtende samarbejde, hvor Danmark skal spille en aktiv rolle og til enhver tid respektere de internationale konventioner.”

Det, vi siger nej til, er en lejr i et land, der ikke har styr på menneskerettighederne. Et land, der tvivlsomt kan kaldes demokratisk. Et land, hvor politiet i 2018 med en nedskydning af flygtninge dræbte 12 mennesker, fordi de demonstrerede mod, at der var skåret i deres madrationer. Det, vi siger nej til, er, at Danmark indgår en enengangsftale, der blot skubber problemerne hen til vores naboer og landene omkring os. Vi siger nej til en aftale, der ikke vil forhindre mennesker i druknedøden over Middelhavet.

Der er 100 mio. flygtninge i verden. Asylsystemet er under massivt pres, og siden 2014 er mere end 22.000 mennesker omkommet på Middelhavet i forsøget på at komme til Europa.
22.000!

Vi vil, I Radikale Venstre, et nyt asylsystem der løser problemer. Hvis vi går enegang, vil vi blot skubbe udfordringen rundt imellem hinanden I Europa. Tidligere og kommende flygtningekriser er grænseoverskridende. Derfor kan vi ikke løse dem hver for sig. Vi tager fejl, hvis vi bilder hinanden ind, at udfordringen løses ved vores egne landegrænser.

Der bor i dag 1,3 milliarder mennesker i Afrika. Det tal bliver fordoblet til 2,5 milliarder allerede i 2050. Læg hertil risikoen for sult og hungersnød, krige, terror og en klimakrise, der vil drive millioner på flugt mod Europa. Det er en kæmpe, fælles udfordring for verdenssamfundet – og særligt for Europa. Hvad er alternativet?

Konkret foreslår vi,

- at der oprettes fælles EU-finansierede modtagecentre i de lande, flygtninge i dag rent faktisk transporterer sig igennem på deres vej og flugt mod Europa.

- og vi foreslår, at hvis man søger asyl i EU – og hvis man altså anerkendes som flygtning – at man så får opholdstilladelse til et EU-land efter en fælles fordelingsmekanisme, der er fair for alle.

I stedet for, at vi forblænder hinanden med symbolpolitik, der gør os alle blinde for de udfordringer, vi skal løse. Lad os i stedet føre en udenrigspolitik, hvor vi søger international tilslutning til et fælles og mere humant asylsystem indenfor gældende international ret. Det tror jeg faktisk ikke, at nogen partier i Folketinget er uenige i, er det rigtige at gøre. Og slet ikke, hvis vi skræller al polemikken og symbolikken væk. Det gælder i øvrigt for os alle sammen.

Lad os også løse det her i fællesskab. I Danmark – og Europa. Lad os løse det på samme måde og med den samme indstilling, som et overvejende flertal af den danske befolkning for to uger siden besluttede: at Forsvars- og sikkerhedspolitik er noget, vi skal løse og være sammen om i Europa. Sammenhold.

Vi er enige om meget på tværs af rød og blå i dansk politik – men desværre har vi i mange år også været enige om, at gøre det svært for hinanden. Vi er uenige om meget på tværs af rød og blå i dansk politik – men vi er ikke uenige om, at populisme og yderligtgående synspunkter gør det svært, at forandre og udvikle Danmark i en god retning.

Og bemærk venligst: Jeg anerkender den brede tilslutning til en stram udlændingepolitik i Danmark. Men jeg anerkender ikke, at den skal være strammere, bare for at være strammere.

Og selvfølgelig, selvom Radikale Venstre fra tid til anden bliver skudt noget andet i skoene, kan og skal vi ikke åbne grænserne og tage imod alle, der vil hertil. Selvfølgelig skal vi ikke det.

Men konsekvenserne af uhensigtsmæssig stram, strammere udlændingepolitik, viser sig i de her år. Konsekvensen er, at danskere ikke kan bo med deres udenlandske ægtefælle i Danmark, selvom de forsørger sig selv. Konsekvensen er, at vi gør det sværere for os selv at tiltrække den udenlandske arbejdskraft, vi har brug for.

Jeg tror også, vi er enige om, at det kun er godt, hvis vi får integreret endnu flere borgere med anden etnisk baggrund i vores uddannelser og på vores arbejdsmarked.

Så når Albertes, og sommerens, lyse nætter bliver til sensommer og efterårets mange farver, håber jeg, at vi finder sammen på tværs af blå og rød.

Ingen af os kan tage noget med, når vi skal herfra. Men vi kan give noget videre. Vi kan lukke mere vind og lys ind.

Og derfor, når det bliver tid til folketingsvalg – og tid til at prioritere, hvilken politik, vi skal gennemføre de kommende år i Danmark, så håber jeg, at vi alle sammen har dét for øje: At politik skal sikre betingelserne for, at en generation kan give noget bedre videre til den næste.

Vi skal spørge hinanden: Hvordan skaber vi mere lys og flere muligheder for dem, der kommer efter os?

Ingen af os kan tage noget med, når vi skal herfra. Men vi kan give et bedre

Danmark videre.

Tænk, hvad vi kan.

Kan vi?

Ja vi kan, Danmark.

Kilde

radikale.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Folkemødetale, Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sofie-carsten-nielsens-folkemoedetale-2022>